

Nakonec světlo zhaslo. Postava v kápi se pohnula – látka přitom zrádně zašustila – a zaujala postavení u jedné strany dveří. Každý, kdo znal každodenní rutinu tady v síči Tabr, by okamžitě vytušil, že to musí být Stilgar, nařb síče, poručník osiřelých dvojčat, která jednoho dne převezmou posláni svého otce Paula-Muad'Diba. Stilgar často v noci chodíval do dětských pokojů, nejdříve vždycky tam, kde spala Ghanima, a pak sem do vedlejší místnosti, kde se mohl přesvědčit, že ani Letovi nic nehrozí.

*Jsem starý blázen, myslel si Stilgar.*

Přejel rukou po chladném povrchu světelného projektoru a pak ho zasunul zpátky do opasku. Projektor ho dráždil, přestože byl na něm závislý. Byl to jemný nástroj Impéria, který mohl odhalit přítomnost velkých živých těl. Teď ukázal jen spící děti v královských ložnicích.

Stilgar věděl, že jeho myšlenky a city jsou jako to světlo. Nedokázal utišíť vnitřní neklid. *Tenhle* pohyb ovládala nějaká vyšší síla. Ta ho vrhla do současného okamžiku, z něhož cítil nahromaděnou hrozbu. Zde leží magnet přitahující sny o velikosti z celého známého vesmíru. Zde leží světské bohatství, náboženská autorita a nejmocnější ze všech mystických talismanů: božská autenticita Muad'Dibova náboženského odkazu. V těchto dvojčatech, Letovi a jeho sestře Ghanimě, jsou soustředěny obrovské síly. Dokud žijí, Muad'Dib, byť mrtvý, žije v nich.

Tohle nejsou jen devítileté děti; to je přírodní síla, předmět uctívání a strachu. To jsou děti Paula Atreida, který se stal Muad'Dibem, mahdím všech fremenů. Muad'Dib zažehl výbuch humanity; fremeni se v džihádu rozlétlí z této planety a rozeseli svůj zápal do celého lidského vesmíru, přinášejíce s sebou vlnu náboženské vlády, jejíž dosah a všudypřítomná autorita zanechala na každé planetě své stopy.

*Ale tyhle Muad'Dibovy děti jsou z masa a kostí, myslel si Stilgar. Dvě prosté rány mého nože by ztišily jejich srdce navždy. Jejich voda by se navrátila kmeni.*

Jeho svěhlavé mysli se při té myšlence zmocnil zmatek.

*Zabít Muad'Dibovy děti!*

Ale za ty roky se Stilgar naučil rozumět sám sobě. Věděl, kde vznikla ta strašná myšlenka. Pocházela z levé ruky pro-

kletí, nikoli z pravé ruky požehnání. Ajat a barhan života pro něj měly jen málo záhad. Kdysi se hrdě považoval za fremena, poušť měl za přítele, v myšlenkách nazýval svou planetu Duna, nikoli Arrakis, jak byla označena na všech imperiálních hvězdných mapách.

*Jak bývaly věci jednoduché, když byl náš mesiáš pouhým snem. Když jsme našli mahdího, rozpoutali jsme nesčetné mesiášské sny vesmíru. Každý národ podrobený džihádem teď sní o vůdci, který jednou přijde.*

Stilgar se podíval do ztemnělé ložnice.

*Kdyby můj nuž všechny ty lidi osvobodil, udělali by mesiáše ze mě?*

Leto se nepokojně zavrtěl v posteli.

Stilgar si povzdechl. Nikdy nepoznal děda Atreidů, jehož jméno nese tento chlapec. Ale mnozí tvrdí, že morální síla Muad'Diba pochází právě z tohoto zdroje. Přeskočí snad teď děsivá *správnost* jednu generaci? Stilgar si uvědomil, že na tu otázku nedokáže odpovědět.

Myslel si: *Síč Tabr je můj. Já tady vládnu. Jsem nařb fremenu. Beze mě by nebyl žádný Muad'Dib. Tahle dvojčata... prostřednictvím Chani, jejich matky a mé soukmenovkyně, proudí v jejich žilách moje krev. Jsem tam s Muad'Dibem a Chani a všemi ostatními. Co jsme to udělali s naším vesmírem?*

Stilgar nedokázal vysvětlit, proč k němu v noci přicházejí takové myšlenky a proč má pak takový pocit viny. Přitáhl si plášť. Realita se vůbec nepodobala snu. Přátelská poušť, která se kdysi rozprostírala od pólu k pólu, se teď zmenšila na polovinu. Mytický ráj šířící se zeleně ho děsil. Nebylo to jako sen. A jak se změnila jeho planeta, změnil se i on sám. Stala se z něj mnohem složitější osobnost, než býval ten někdejší náčelník síče. Uvědomoval si teď mnoho věcí – státnické umění a obrovské důsledky těch nejmenších rozhodnutí. Ale přesto cítil tuto znalost a dovednost jen jako tenkou slupku na ocelovém jádru jednoduššího, odevzdanějšího vědomí. A to starší jádro ho volalo, prosilo ho, aby se vrátil k čistším hodnotám.

Ranní zvuky síče ho začaly rušit v myšlenkách. V jeskyních se začali pohybovat lidé. Ucítil na spáncích závan vzduchu: lidé vycházeli dveřní pečeti do tmy před úsvitem. Vánek nevyhovídal jen o čase, ale také o bezstarostnosti. Obyvatelé